

'After the hard fight
with ourselves, we will together stand,
side by side

AT
SUMMER'S
KIM DE BRUIN
END.

LetterRijn

At summer's end

Kim de Bruin

Inkijkexemplaar

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Uitgeverij Letterrijn Eerste druk, mei 2013

© 2013 LetterRijn

Auteur: Kim de Bruin

Redactie: Jolka de Jong en Theo van Rijn

Foto cover: Chantall Stoppels / Channshinee
Photography

Grafische vormgeving: Podivium, Haarlem

E-boek: ClusterEffect

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

ISBN: 978-90-819543-7-2

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Opgedragen aan Elaine en Frank als dank voor hun
enthousiasme en steun
tijdens het schrijven van dit boek.

*“Let us agree to give up
love,
And root up the infernal
grove;
Then we shall return and
see,
The worlds of happy
eternity*

*And throughout all
eternity,
I forgive you,
You forgive me.”*

William Blake - Broken Love

Proloog

Er vloog een zeemeeuw vlak over mijn hoofd. Ik keek de vogel na. Het diertje maakte een duikvlucht in de oceaan en even later kwam het weer boven water met een vis in zijn snavel.

De wind waaide mijn haren naar achteren en de zon scheen fel op me neer. Ik deed mijn ogen dicht om ervan te genieten. Ik hoorde de prachtige geluiden van de natuur. Opeens kwam er een beeld voorbij van een jongeman en geschrokken opende ik mijn ogen weer.

‘Lynn!’

Ik keek om. Mijn vader kwam naar me toegelopen met zijn handen in zijn zakken.

‘Ik zocht je overal!’ ging hij opgewekt verder.

‘Ik was gewoon hier,’ mompelde ik zonder enig enthousiasme.

‘Meisje, je denkt er te veel aan, het is al vijf maanden terug.’ Mijn vader sloeg een arm om mijn schouders.

‘Weet je wat zo vreemd is? Eerst wilde je niets van hem weten en na een aantal weken waren jullie de beste maatjes. Ik heb nooit begrepen wat je opeens met Brandon had.’

‘Ik denk dat onze relatie tijd nodig had om zich te ontwikkelen,’ zei ik schouderophalend.

‘Jammer dat die relatie maar zo kort was, niet?’ vroeg mijn vader.

Ik keek op naar hem met tranen in mijn ogen. Maar hij zag ze niet. Ze werden weggewaaid door de stevige zeewind.

‘Soms hoor ik hem weleens praten, als ik mijn ogen sluit en dan heel erg aan hem denk,’ vertelde ik. ‘Brandon was echt niet zo slecht als ik dacht. Eigenlijk was hij best aardig.’

‘Misschien moet je je gedachtes eens op papier zetten. Schrijf het van je af,’ opperde mijn vader. ‘Het kan helpen. Saskia heeft dat ook gedaan. Voor haar was het ook moeilijk. Hij was haar zoon.’

‘Ja.’ Ik haalde diep adem. ‘Je hebt gelijk. Misschien moet ik dat maar eens gaan doen.’

Zo zat ik ’s avonds met pen en papier aan mijn bureau. Ik twijfelde een hele tijd of dit wel een goed idee was. Ik zou alles weer moeten oprakelen. Het meeste verdriet had ik diep weggestopt en ik wilde het niet nog eens meemaken: de slapeloze nachten en de plotselinge huilbuien. Maar toen ik voor twee tellen mijn ogen sloot en nadacht over wat ik zou doen, zag ik hem weer voorbij schieten. Brandon. Zijn hand raakte de mijne aan. Ik keek naar onze handen en er trok een rilling door me heen. Snel opende ik mijn ogen en schudde mijn hoofd. ‘Ik moet wel gek zijn om dit te doen,’ zei ik tegen mezelf. Ik greep de pen steviger beet en ondertussen bedacht ik me waar ik zou moeten beginnen. Misschien wel de dag dat alles tussen Brandon en mij goed ging. Maar dat zou verwarrend zijn, ik had meer nodig, ik wilde langer bezig zijn met schrijven. Want zolang ik schreef, zag ik Brandon voor me. Het beeld van hem bezorgde me kippenvel, maar dat was een fijn gevoel. Ik moest beginnen vanaf het begin.

Vol goede moed begon ik mijn verhaal en alles kwam er als een vloedgolf van woorden uit.

1.

Ik schoof de gordijnen open en zag mijn vader de laatste dozen uit de verhuishwagen tillen. Hij bracht ze naar binnen en zwaaide naar de chauffeur toen de vrachtwagen wegreed.

Tussen ons huis en het strand lag alleen een smalle, onverharde zandweg waar een enkele auto reed. Eigenlijk alleen de auto's van de bewoners van het strand. Na zo'n honderd meter strand begon de zee. Omdat het nu hartje zomer was, was het water rustig. De temperatuur was al snel opgelopen tot rond de 30 graden.

Alle huisjes hier waren hetzelfde. Gebouwd met witte stenen, rode raam- en deurkozijnen en lichtblauwe daken. 'Lynn!'

Ik liep mijn kamer uit en bleef bovenaan de trap staan.

'Ja, pap?' riep ik terug.

'Ik heb hier nog een doos met jouw spullen!'

Ik ging naar beneden en zag twee stapels met dozen staan.

'Welke?'

'Deze.' Mijn vader pakte er eentje van de eettafel en gaf die aan mij. 'Allemaal boeken.'

Ik keek erin.

'Fotoboeken.'

'Ja. Allemaal van jou. Ga ze maar een plek geven.'

Ik liep weer de trap op.

'Oh, enne, Lynn!'

'Ja.'

'Niet vergeten wat we vanavond gaan doen, hè?'

‘Nee, pap.’ Ik liep verder naar boven en ging met de zware doos mijn kamer in. Vanavond. Wat zag ik op tegen vanavond. We zouden dan uit eten gaan met mijn vaders nieuwe vrouw en haar kinderen. Mijn vader was al hertrouwd, maar ik had die vrouw nog nooit ontmoet en haar kinderen evenmin. Ik wist alleen dat ze een dochter had van twaalf, een zoontje van tien en een zoon van achttien. Om het nog even erger te maken, zouden ze hier allemaal komen wonen. Ik was enig kind. Ik had altijd alle aandacht gehad en had alles gekregen wat ik maar wilde. Dit zou wennen worden. Maar ik had al genoeg om aan te wennen. Ik had altijd in de stad gewoond met het bos op loopafstand. Ik hield van het bos. Maar mijn ouders waren gescheiden en omdat mijn moeder dichtbij haar ouders ging wonen, moest ik wel mee verhuizen met mijn vader naar het strand, waar zijn nieuwe vrouw in de buurt woonde. Ik had mijn vaders nieuwe vrouw nog niet ontmoet, omdat vooral mijn moeder dat niet wilde. Ze koesterde een wrok tegen mijn vader en even dacht ze mij net zo over mijn vader te laten denken, maar ik had haar weten duidelijk te maken dat hij toch mijn vader was, en dat ik hem niet hoefde te haten omdat zij zo’n grote hekel aan hem had. Ze kon me er niet voor eeuwig van weerhouden om mijn vaders vrouw te zien. Ik mocht de ouders van mijn moeder niet. Ze hadden altijd kritiek op me. Mijn moeder had een nieuw huis moeten kopen, omdat ze te weinig verdiende om de huur van het oude huis alleen te betalen. Haar ouders hadden haar aangespoord om een huis te kopen bij hen in de buurt. Het was een goedkoop, klein huisje. Groot genoeg voor mijn moeder. Ik had er even gewoond met mijn

moeder, zolang mijn vader bezig was met het huis hier. Mijn grootouders kwamen vaak langs en na twee maanden wist ik zeker dat ik het niet uit zou houden met die mensen op loopafstand die alles afkeurden wat ik deed. Ik zette de fotoboeken op een plank behalve de laatste. Ik ging ermee op het bed zitten en sloeg hem open. De hele eerste pagina was bezet door een grote foto van Christien, Justine en mij. Christiens blonde haren staken alle kanten op en Justines lange, bruine haren hield ik onder mijn neus als snor. Justine had mijn haren onder haar neus als snor. We waren die dag erg melig bezig geweest. Het was een van mijn laatste dagen met Justine en Christien.

Ik zat al met mijn vader in het restaurant, we waren een half uur te vroeg aangekomen, toen er een vrouw binnenkwam met drie kinderen. De jongste, een jongetje van tien jaar, had zwarte stekeltjes. Naast hem liep een meisje van ongeveer twaalf jaar. Ze had haar lange haren opgestoken. Ik had niet de moeite genomen om mijn eigen haren op te steken. Ik vond een staart goed genoeg. Een jongen van ongeveer achttien jaar keek verveeld om zich heen onder zijn bruine lokken door. Er hingen er een paar voor zijn gezicht, maar hij deed geen moeite om ze weg te halen.

Als laatste hadden we nog de vrouw, de moeder, met rode haren, die ze had opgestoken. Ze droeg een strakke, lange, zwarte avondjurk. Wat ik al vreesde gebeurde, ze kwamen naar ons toegelopen.

De jongste, het jongetje, had een wilde blik in zijn bruine ogen. Ik zag hem al een hele scène maken in het restaurant omdat hij een blauw rietje in zijn limonade had

gekregen in plaats van een rode. Dronken kinderen van tien nog limonade? Ik had het nooit gedronken. Ik vond het niet lekker.

‘Goedenavond,’ zei de vrouw vriendelijk, toen ze bij onze tafel stonden. ‘Jij moet vast Lynn zijn.’ Ze keek me aan. Er lag een vriendelijke blik in haar ogen en haar mond vormde een warme glimlach.

‘Ja.’ Ik ging staan en schudde haar hand. ‘Leuk om u te ontmoeten.’

‘Je mag heus wel je of jij zeggen, hoor,’ ging de vrouw verder. ‘Of Saskia natuurlijk.’

De rest werd aan elkaar voorgesteld. Het jongetje heette Robin, zijn zus Leigh en hun oudere broer Brandon. Het leek mijn vader en zijn nieuwe vrouw een leuk idee als Brandon en ik naast elkaar zouden zitten. Ik was de puber en hij de jongvolwassene en zo konden we elkaar ook beter leren kennen.

De hele avond zeiden we niks tegen elkaar. Het viel me op dat Brandon bruine haren had, maar Robin en Leigh zwarte. Wat zou daar voor verhaal achter zitten? Ook had hij groene ogen, terwijl die van de andere twee bruin waren.

Robin en Leigh zaten naast elkaar en waren aan het praten over *Spongebob*. Ik had dat nooit gekeken. Ik begreep niet wat mensen er zo leuk aan vonden.

Mijn vader en zijn nieuwe vrouw – die ik weigerde mijn stiefmoeder te noemen – waren aan het praten over het huis. Morgen zouden ze bij ons intrekken. Ik zag al voor me hoe ik elke dag het gezeur over *Spongebob* aan moest horen. En de Stille naast me zou ook niet leuk zijn om mee op te trekken.

‘Brand! Je sloopt mijn borden!’

Ik opende langzaam mijn ogen en keek op de wekker. Half elf. Wat moest een mens doen om uit te slapen? Ik ging zitten en wreef mijn ogen uit. Waarom waren ze al zo vroeg gekomen? Gunden ze mij niet eens een laatste ontbijt met alleen mijn vader?

Ik schopte de deken van me af en liep de gang op. Leigh was aan de andere kant van de gang haar kamerdeur aan het beplakken met posters van rockbands. Ze keek naar me op en zei vrolijk:

‘Goedemorgen!’

‘Ja. Goedemorgen,’ zei ik en ging mijn kamer weer in om kleding bij elkaar te zoeken. Toen ik de gang weer instapte, kon ik recht Leighs kamer inkijken. Helemaal roze. Vreselijk.

Mijn kamer had lichtblauw, hoogpolig tapijt en de muren waren gebroken wit geverfd. Het plafond was lichtgroen, net zoals mijn raamkozijnen en deurkozijn. Ik had een hekel aan roze. Ik had daarom ook geen roze meubels of roze kleding of iets anders wat die duivelse kleur zou kunnen hebben. Het was gewoon té meisjesachtig.

Na me te hebben aangekleed, ging ik naar beneden. Brandon zette net een stapel borden weg in een keukenkastje.

‘Goedemorgen,’ zei ik tegen hem.

Hij gunde me geen enkele blik. Had ik soms iets misdaan? Dat was onmogelijk, want we hadden gisteravond geen woord met elkaar gewisseld.

‘Kon je wakker worden, Lynn?’ Mijn vader kwam de keuken ingelopen met een krant in zijn handen. ‘Normaal slaap je niet zo lang uit.’

‘Ik was erg moe gisteren,’ antwoordde ik. ‘Is het goed als ik straks het dorp inga?’

‘Natuurlijk, meisje. Kan je meteen wat botjes halen voor de hond?’

‘Hond?’ herhaalde ik. ‘Welke hond? Wat voor hond? We hebben toch geen hond?’

Ik hoorde Brandon grinniken.

‘Vanaf vandaag hebben we wel een hond,’ zei mijn vader.

‘Ze heet Babs. Babs, kom eens hier!’

Een Golden Retriever kwam de keuken ingelopen. Ze rook even aan mij en ging toen voor mijn vader zitten.

Natuurlijk, nu hadden we ook opeens een hond. Ik zag mezelf al door een storm lopen met dat beest.

‘Enig,’ zei ik met licht sarcasme in mijn stem. ‘Ik zal botjes meenemen.’

Het was rustig in het dorp. Dat was verbazend met dit warme weer. Er waren maar een paar winkels en samen vormden ze een grote cirkel. In het midden stond een grote, goudkleurige fontein. Ik ging eerst naar de dierenzaak en kocht botjes voor de hond. Daarna ging ik verder naar de cd-winkel. Hopelijk hadden ze hier niet alleen countrymuziek. We leken hier zo ver weg te zitten van de beschaving dat het me niet zo heel veel zou verbazen.

Ik ging alle cd-rekken langs en zag al snel wat goede bands staan. Sommige albums had ik al, maar ik zag een nieuw album van *Nickelback* en bekeek de achterkant.

Aan de andere kant van het cd-rek begon iemand zachtjes te zingen. Ik keek op en zag een man cd's bekijken. Achter hem stond Brandon. Hij bekeek een aantal nieuwe cd's. Hij stond met zijn rug naar me toe, dus hij kon me nog niet gezien hebben. Ik vroeg me af of hij kon praten en liep naar hem toe. Ik ging naast hem staan en bekeek ook de nieuwe cd's. Allemaal troep als je het mij zou vragen. Brandon keek niet eens op. Hij bekeek de laatste paar cd's en ging toen verder ergens achterin de winkel. Wat had hij toch?

Ik ging mijn cd afrekenen en liep opnieuw het warme weer buiten in. Wat was hier nog meer te zien? Een klein winkeltje verkocht dvd's. Ik ging naar binnen. Een belletje kondigde mijn aanwezigheid aan. De man achter de balie glimlachte opgewekt naar me. Ik glimlachte vriendelijk terug en bekeek verschillende dvd's.

Niet veel later hoorde ik het belletje van de deur weer. Ik keek even snel op en zag Brandon binnenkomen. Volgde hij me misschien? Onze blikken kruisten elkaar, maar hij zei niets. Hij liep me gewoon voorbij. Hij bleef staan bij een aantal dvd's voor achttien jaar en ouder.

Ik ging naast hem staan en zei:

'Interessante keuze.'

Hij keek me niet eens aan.

'Hoe vindt je moeder het dat je geïnteresseerd bent in dit genre?'

Nog steeds geen reactie. Het leek er ook niet op dat hij behoefte had om met me te praten.

'Ik zie je bij de lunch.' Ik ging de winkel weer uit en vloekte binnensmonds. Wat was die Brandon een eikel, zeg!

Saskia had voor het avondeten een ovenschotel klaargemaakt. Tijdens de lunch was Brandon er niet geweest, maar nu was hij er wel en bekeek het eten dat zijn moeder had bereid en op dit moment werd verdeeld.

‘Dit valt altijd erg in de smaak bij mijn eigen kinderen,’ zei Saskia tegen mij. ‘Hopelijk bevalt het jou ook.’

‘Het ruikt in ieder geval heerlijk,’ zei ik beleefd.

Saskia glimlachte geveleid en ging zitten toen iedereen was voorzien.

‘Eet smakelijk allemaal.’

Leigh praatte honderduit over wat ze allemaal had gedaan op het strand die dag met Robin. Zwemmen, zandkastelen gebouwd. Voor een kind van twaalf was dat vast het belangrijkste in haar leven. Ze had het in ieder geval leuk gevonden. Mijn dag was iets minder leuk geweest. Ik was totaal genegeerd door mijn stiefbroer. Kon hij wel praten? Gisteren, tijdens het voorstellen, had hij ook de moeite niet gedaan om zichzelf voor te stellen. Saskia had zijn naam gezegd.

Ze kon goed koken, dat moet ik toegeven. Mijn vader was daar nooit goed in geweest. Hij had het altijd aan mijn moeder overgelaten. Dus Saskia was een goede aanwinst voor hem, voor ons allebei.

Na het eten ging ik naar mijn kamer om mijn nieuwe cd te beluisteren, maar ik werd halverwege gebeld door Christien. Eindelijk iemand bij wie ik mijn hart kon luchten over Brandon! Bij Saskia wilde ik het niet doen, want ik kende haar niet. En ook mijn vader wilde ik er niet mee lastigvallen.

‘Hoi, Chris!’ zei ik in mijn mobieltje en ik deed mijn kamerdeur dicht om een beetje privacy te hebben.

‘Lynne-beestje!’ zei Christien vrolijk. ‘Hoe is het met je?’ Die naam was tot stand gekomen bij onze eerste ontmoeting. Dat was in groep 1. Ik had toen een knuffelkonijn die ik “Beestje” noemde. Die knuffel en ik waren onafscheidelijk geweest. In het begin noemde Christien me “Lynn en Beestje”. Maar dat was uiteindelijk veranderd in “Lynne-beestje.”

Christien noemde ik voor het gemak “Chris.” Ik was niet goed in het verzinnen van bijnamen. Christien had ook geen knuffelkonijn gehad waarvan ze onafscheidelijk was geweest, om het mij makkelijker te maken om haar een bijnaam te geven.

‘Tot nu toe is het hier redelijk,’ antwoordde ik. ‘En met mij gaat het ook wel goed.’

‘Hm, wel goed,’ herhaalde Chris. ‘Vertel op.’

‘Ze hebben een hond. *Wij* hebben opeens een hond!’

‘Iel, vlooiënballen,’ zei Chris, en ik zag haar al haar neus optrekken. ‘Ik houd niet van honden. Had jij niet ook een hekel aan honden?’

‘Hekel is een groot woord,’ zei ik. ‘Maar het komt erbij in de buurt.’

‘Waarom zouden wij eigenlijk een hekel hebben aan honden?’ vroeg Chris zich af.

‘*Jij* hebt een hekel aan honden,’ bracht ik haar in herinnering.

‘Wat jij hebt tegen honden, komt erbij in de buurt,’ zei Chris. ‘We moeten een lijst bedenken met redenen waarom we honden niet mogen.’

‘Ze stinken,’ zei ik, waarop Chris begon te lachen. ‘Echt waar!’ hield ik vol. ‘Ze hebben een bepaalde hondengeur!’ ‘Ik weet ook een goede! Ze maken alles stuk! Met hun eeuwige gekauw op spullen, slopen ze zo je lievelingsschoenen.’

‘Oh, fijn. Moet ik nu mijn schoenen gaan beschermen?’ mompelde ik en ging op mijn bed zitten. ‘Ik heb ook nog een reden om honden niet te mogen. Je moet ze uitlaten, ongeacht het weer!’

‘En als ze nat zijn, stinken ze nog erger dan normaal!’ riep Chris in alle enthousiasme. ‘Ik heb zo’n medelijden met je, Lynne-beestje!’

‘Ja, dank je. Maar de hond is niet het grootste probleem.’ ‘Wat is er nog meer aan de hand?’

‘Ik heb een stiefbroer, Brandon heet hij. En hij...’

‘Hij is vast superknap!’ riep Chris blij. ‘Zijn naam zegt al genoeg! Je kan je ogen vast niet van hem afhouden, Lynne-beestje!’

‘Chris, nee! Dat is het dus niet!’ Ik moest zachtjes lachen om haar woorden. ‘Nee, dat is het jammer genoeg niet. Hij negeert me totaal. Hij kijkt me niet aan, hij praat niet tegen me. Ik vraag me af of hij wel kan praten. En hij kijkt van die seksfilms. Ik betrapte hem erop in een dvd-zaak vanmiddag, en het deed hem niks. Kan je het je voorstellen? Een beetje mens zou toch rood worden van schaamte?’

‘Dat zou je wel denken, ja. Misschien is hij wel buitenaards!’

‘Hij is gestuurd om de Aarde te veroveren, niet?’ zei ik en lachte. ‘Ja, hij ziet er ook erg buitenaards uit.’

‘Buitenaards lekker, niet?’

‘Chris!’ Ik schoot in de lach. ‘Dat had ik gewild!’

‘Hm, misschien kom ik een keer langs om hem te beoordelen,’ zei Chris. ‘Zou dat gewaardeerd worden?’

‘Door mij wel. Maar waarschijnlijk zal hij je negeren.’

‘Een jongen die mij negeert?’ zei Chris. ‘Zal niet de eerste keer zijn.’

Dit keer lachten we allebei.

‘Maar nu even serieus,’ ging Chris verder. ‘Als je wilt dat hij tegen je praat, moet je iets doen waardoor hij wel móét praten. Gooi een glas water over hem heen. Verstop zijn kleding. Scheld hem uit. Vooral dat laatste is erg effectief.’

‘Zo ben ik niet, dat weet je,’ zei ik. ‘Als hij niet wil praten met mij, dan niet. Ik zal me wel bezighouden met zijn broertje en zusje. Zijn zusje heeft een té roze kamer.’

‘Bestaat dat dan?’

‘Blijkbaar.’

‘Hm, hoe oud is ze?’

‘Twaalf.’

‘Aha. Nog even en ze is een puber en dan verdwijnt dat roze wel.’

‘Denk je?’

‘Voor jou hoop ik het.’

‘Hm.’ Ik dacht even na. ‘Zolang ze al het roze in haar kamer houdt, vind ik het best.’

‘Zeg, Lynne-beestje, ik hoor mijn moeder roepen. We gaan op familiebezoek bij mijn grootouders. Ik kan niet zeggen dat ik er heel erg naar uitkijk. Ik bel je nog wel!’

‘Is goed. Groetjes aan Justine.’

‘Doe ik. Doei!’

‘Doei!’ Ik klapte mijn mobiel dicht en zuchtte diep. Ik hoorde een liedje eindigen van mijn nieuwe cd en ik keek

naar de cd-speler. Het nummer 4 veranderde in 5 en het volgende lied begon.

Waarschijnlijk beviel het Brandon om mij te negeren, want hij zette het door. Hij zei sowieso niks waar anderen bij waren. Was dat misschien een fase waar iedere puber doorheen gaat? Zou ik ook zo zijn over drie jaar? Ik moest er niet aan denken. Ik was niet goed in het negeren van mensen.

Leigh en Robin leken veel op elkaar qua karakter. Ze vonden allebei – tot mijn grote ergernis – *Spongebob* helemaal geweldig. Maar ze waren ook gek op bordspelletjes. Gelukkig maar, want kinderen waren vaak weg van de Wii of een ander spelletje waarmee de televisie in beslag werd genomen. Normaal gesproken zou ik dat niet erg vinden. Ik vond het ook wel leuk om eens een Wii-spelletje te spelen. Maar zolang ik nog geen televisie op mijn kamer had, moest de televisie beneden uitsluitend gebruikt worden om televisie te kijken. Dat was geen huisregel, maar een overtuiging van mij.

Omdat Brandon mij niks te zeggen had, had ik hem ook weinig te vertellen en hing ik rond met zijn broertje en zusje. We zaten vaak 's avonds bordspelletjes te spelen. Robin gooide nogal wild met de dobbelstenen, waardoor we die driekwart van de tijd aan het zoeken waren, in plaats van het spelletje te spelen. Robin was sowieso wild. Hij rende elke ochtend, stipt om half acht, gillend door de gang boven, stormde de trap af – waardoor het klonk alsof een hele meute olifanten de bovenverdieping verliet – en zette dan de televisie aan voor, jawel, *Spongebob*. Gelukkig voor Robin kon ik altijd nog verder slapen na zijn

luidruchtige ochtendritueel. Anders had ik niet naast hem gezeten tijdens de bordspelletjes. Ik had dan naast de Heerseres van het Roze moeten zitten. Of het nou sokken, een trui, een broek, schoenen, haarspeldjes, of haarelastiekjes waren, Leigh had altijd, áltijd, iets roze aan. Ik zat liever ook niet naast haar door haar obsessie. Verder was het een leuk kind. Ze was rustig – wat een verademing was als je haar broertje kende – en had een zachte, opgewekte stem. Ze lachte veel, maar niet te hard. Alleen als ze écht heel erg moest lachen, liet ze dat horen. Maar het was nooit schreeuwend lachen, zoals Robin kon doen. Zou hij misschien ADHD hebben? Het zou mij niets verbazen.

Wil je meer van dit boek lezen? Zowel het papieren boek - ISBN: 978-90-81954-36-5 en € 15,95 - als het eBook – ISBN: 978-90-81954-37-2 en € 3,99 – zijn verkrijgbaar in de webshop van uitgeverij LetterRijn, www.letterrijn.nl als overal elders in de boekwinkels (ook online)